

Η θαυμαστή οπτασία του Αγίου Σεραφεΐμ Σαρώφ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Έπειτα, με ανέκφραστη χαρά ό Άγιος μίλησε στον Αδελφό Ιωάννη για την θαυμάσια οπτασία του.

«Άκου! Θα σου πω κάτι για τον πτωχό Σεραφεΐμ! Κάποτε»,— ίσως σκεφθεί κανείς ότι αυτό συνέβη την περίοδο τού εγκλεισμού του— «ενώ διάβαζα στον Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο τούς λόγους τού Σωτηρος, Εν τη οικία του πατρός μου μοναί πολλάί εισίν (14:2), εγώ, πτωχό πλάσμα καθώς είμαι, κόλλησα την σκέψη μου σε αυτές και επιθύμησα να δω εκείνες τις ουράνιες κατοικίες. Πέντε ημέρες και νύχτες πέρασα σε αγρυπνία και προσευχή, ζητώντας από τον Κύριο την χάρη εκείνου τού οράματος. Και πράγματι ό Κύριος, στον μεγάλο Του έλεος, δεν μού στέρησε την παρηγοριά κατά την πίστη μου διότι μού έδειξε εκείνες τις αιώνιες κατοικίες στις όποιες εγώ, ό πτωχός επίγειος προσκυνητής, αρπάχτηκα για μια στιγμή (είτε με τον σώμα είτε έξω από τον σώμα, δεν γνωρίζω) και είδα τον ανέκφραστο ουράνιο κάλλος και εκείνους πού κατοικούν εκεί:

τον Μεγάλο Πρόδρομο και Βαπτιστή τού Κυρίου Ιωάννη, τούς Αποστόλους, τούς Αγίους Ιεράρχες, τούς Μάρτυρες και τούς Αγίους Πατέρες μας—Αντώνιο τον Μέγα, Παύλο τον θηβαΐτη, Άγιο Σάββα, Ονούφριο τον Μέγα, Μάρκο της Θράκης και

όλους τούς Αγίους να λάμπουν με ανείπωτη δόξα και χαρά, τα όποια οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν άνθρωπου ουκ ανέβη (Ήσ. 64:4 Α ' Κορ. 2:9), αλλά τα όποια ό Θεός ητοίμασεν τοις αγαπώσιν αυτόν».

«Με τα λόγια αυτά», γράφει ό Τύχωνωφ, «ό π. Σεραφείμ έμεινε σιωπηλός. Την ίδια στιγμή έγειρε κάπως μπροστά, τον κεφάλι του (με τα μάτια κλειστά) έκλινε προς τα κάτω, και με την ανοιχτή παλάμη του δεξιού του χεριού ήρεμα (ρυθμικά) και ήπια χάιδευε τον μέρος όπου βρισκόταν ή καρδιά του. Τον πρόσωπο του σταδιακά άλλαζε και αποκάλυπτε ένα θαυμάσιο φως, και τέλος έγινε τόσο φωτεινό ώστε ήταν αδύνατον να τον κοιτάξει κανείς. Τον στόμα του και η όλη του εμφάνιση εξέφραζε τέτοια χαρά και τέτοια ουράνια έκσταση, ώστε εκείνην την στιγμή θα μπορούσε πραγματικά να ονομασθεί επίγειος Άγγελος και ουράνιος άνθρωπος. Στην διάρκεια τής σιωπής του, πού ήταν βυθισμένη μέσα στον μυστήριο, φαινόταν να ενατενίζει κάτι με τρυφερό αίσθημα και να ακούει κάτι με θαυμασμό. Αλλά τί ακριβώς ήταν εκείνο πού γοήτευε και έθελγε την ψυχή του δικαίου, ό Θεός μόνον γνωρίζει.

«Έπειτα από μία μάλλον μακρά σιωπή, ό π. Σεραφείμ μίλησε και πάλι. Αναστενάζοντας από τον βάθος τής καρδιάς του, μου είπε με αίσθημα ανέκφραστης χαράς:

«Αχ! Αν ήξερες μόνον τί χαρά, τί γλυκύτητα περιμένει την δικαία ψυχή στον ουρανό, θα αποφάσιζες να υποφέρεις με ευγνωμοσύνη σε αυτήν την πρόσκαιρη ζωή κάθε είδους λύπη, διωγμό και συκοφαντία. Και ακόμη και αν τον ίδιο μας τον κελί ήταν γεμάτο από σκουλήκια, και αν ακόμη τα σκουλήκια αυτά έτρωγαν τις σάρκες μας σε όλη την διάρκεια αυτής της πρόσκαιρης ζωής μας, πρέπει να συγκατατεθούμε σε αυτό με την μεγαλύτερη νοσταλγία, έτσι ώστε να μην χάσουμε εκείνην την ουράνια χαρά πού ό Θεός έχει ετοιμάσει για όσους Τον αγαπούν. Δεν υπάρχει πόνος, ούτε λύπη, ούτε στεναγμός εκείνες, εκεί όλα είναι ανείπωτη γλυκύτητα και χαρά εκείνες οι δίκαιοι θα λάμπουν όπως ό ήλιος. Αλλά εάν εκείνη ή ουράνια δόξα και χαρά δεν μπόρεσε να περιγραφεί ούτε ακόμη και από τον ίδιο τον αγαπημένο μας Πατέρα Απόστολο Παύλο, ποιά άλλη ανθρώπινη γλώσσα μπορεί να περιγράψει την ομορφιά τής ουράνιας πολιτείας, όπου κατοικούν οι ψυχές των δικαίων;

«Όσο για εσένα, χαρά μου», συνέχισε ό Γέροντας, για χάρη μιας τέτοιας μελλοντικής ευτυχίας, εσύ και οι αδελφοί σου πρέπει να αποκτήσετε αγνότητα και να περιφρουρήσετε την παρθενία σας, διότι ό παρθένος ό οποίος φυλάγει την παρθενία του για χάρη τής είναι νύμφη του Χριστού. Ό Χριστός είναι ο Νυμφίος της, ό οποίος την οδηγεί στον ουράνιο παλάτι Του. Αλλά ή ψυχή πού παραμένει στην αμαρτία είναι σαν την αργόσχολη χήρα ή οποία με την επιθυμία της ζώσα

τέθηκε (Α΄ Τιμ. 5:6, Ι 5)»

Τον ίδιο έλεγε και στην κα. Α. Ρ. Έρόπκιν, θυμίζοντας της τις άγιες γυναίκες Μάρτυρες, την ομορφιά της Αγίας Φεβρωνίας και πολλών άλλων πού λάμπουν με ανείπωτη δόξα.

«Αχ, χαρά μου!», αναφωνούσε τότε, «υπάρχει τέτοια μακαριότητα εκεί πού είναι αδύνατον να περιγραφεί».

«Τον πρόσωπο του», έγραφε αργότερα εκείνη, «ήταν εκπληκτικό. Τον φως της χάριτος έλαμπε μέσα από τον δέρμα του, ενώ στα μάτια του υπήρχε ταυτόχρονα μία έκφραση ειρήνης και ένα ιδιαίτερο είδος πνευματικής έκστασης». Ακόμη και κατά την διάρκεια της περιγραφής των οραμάτων του «είναι πιθανόν να βρισκόταν έξω από τον ορατό κόσμο—στις ουράνιες κατοικίες».

Αυτήν ή θαυμαστή και υπερφυσικό έκσταση ήταν μόνον ή αποκορύφωση των ελλάμψεων ή των φωτισμών του. Αλλά σε έναν μικρότερο βαθμό, δοκίμαζε αυτήν την ανύψωση του πνεύματος στον Θεό όχι απλώς συχνά, αλλά σχεδόν συνεχώς.

Από το βιβλίο του Αρχιμ. Λάζαρου Μούρ, Ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ, Πνευματική Βιογραφία του Αρχιμ. Λάζαρου Μούρ, Κεφάλ. 6-Ο Εγκλεισμός Μετάφραση του Εκδοτικού Οίκου μας (Εκδόσεις Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ).

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr